

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 14CoE/89/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712211310
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Rizman
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712211310.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v exekučnej veci oprávneného: B., s.r.o., B. XX, Z., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advocate s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnej: V. K., nar. XX.X.XXXX, bytom Ľ. N. XXX/X, W., o vymoženie 273,01 eur s príslušenstvom vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, Exekútorský úrad Bratislava, Záhradnícka 60, Bratislava pod sp zn. EX 8767/2012, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 17Er/433/2012-46 zo dňa 8.10.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Účastníkom n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súdny exekútor dňa 24.7.2012 na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 09448/11 zo dňa 18.10.2011 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením č.k. 17Er/433/2012-12 zo dňa 31.7.2012 súd žiadosť súdneho exekútora zamietol a na odvolanie oprávneného rozhodoval odvolací súd, ktorý napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmatelnosť (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.). Po vrátení veci odvolacím súdom prvostupňový súd vyzval oprávneného na predloženie rozhodcovskej zmluvy uzavretej s oprávneným, avšak oprávnený dňa 16.5.2013 oznámil súdu, že pohľadávka bola povinnou v celom rozsahu uhradená, a preto zaslanie rozhodcovskej zmluvy považuje za bezpredmetné. Vzhľadom na to, že oprávnený nevezal návrh na vykonanie exekúcie späť, súd znova vec prejednal a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa § 44 ods. 2, § 30 ods.1,3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 a uviedol, že záväzok povinného vyplýva zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.8.2010 uzavretej medzi účastníkmi konania, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úver vo výške 700,00 eur. Konštatoval, že zmluva o úvere účastníkov konania je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Oprávnený predložil rozhodcovskú zmluvu uzavretú s povinným dňa 23.8.2010, ktorú súd prvého stupňa vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (§ 53 Občianskeho zákonníka). Podľa tejto doložky sa strany dohodli na riešení vzájomných sporov pred Stálym rozhodcovským súdom alebo

pred príslušným súdom Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa poukázal na to, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dohodnutá so spotrebiteľom, v zmluve je oprávneným určený rozhodcovský súd, ktorý má v prípade sporu vec riešiť a mal za to, že v zmluve formulovaná rozhodcovská doložka znevýhodňuje povinného ako spotrebiteľa, lebo porušuje základnú zásadu prejednávania veci nestranným súdom. S poukazom na ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd prvého stupňa konštatoval, že zmluva o úvere zaväzovala povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené a odporuje dobrým mravom, preto žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo aj to, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý bol zamestnancom oprávneného, čo je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie, pretože výklad a používanie ustanovení § 30 Exekučného poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Svoj právny záver založil na Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 13.4.2011 č. III. ÚS 322/2010.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.) a zároveň má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.) Vytýkal súdu prvého stupňa, že prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti podľa Exekučného poriadku s poukazom na znenie jeho ustanovenia § 44 ods. 2 a ustanovenia § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Uviedol, že exekučný súd na základe exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie posudzuje exekučný titul z formálnej a materiálnej stránky. Formálne preskúmvanie exekučného titulu, v danom prípade rozhodcovského rozsudku sa obmedzuje na dodržanie jeho formálnych náležitostí podľa ustanovenia § 34 ZRK. Preskúmvaním materiálnej stránky zisťuje exekučný súd, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady exekučného titulu, teda jeho dovolenosť, možnosť a súlad s dobrými mravmi. Exekučný súd sa podľa názoru oprávneného mal obmedziť len na skúmanie výroku exekučného titulu, pretože zákonné ustanovenie zaväzuje skúmať rozhodcovský rozsudok, nie rozhodcovské konanie. Pritom podmienkou pre zastavenie konania je zjavný nedostatok exekučného titulu, ktorý zaväzuje k niečomu objektívne nemožnému, právom nedovolenému alebo k niečomu, čo je v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na Nález ÚS SR č. ÚS 5/2000 mal za to, že exekučný súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na odôvodnení právneho posúdenia veci. Zákon o rozhodcovskom konaní umožňuje účastníkovi v prípade nesúladu takého rozsudku so zákonom podrobiť ho na návrh preskúmaniu všeobecným súdom. Napadnutým rozhodnutím však súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie rozhodcovského súdu spôsobom, ktorý ho pozbavuje práva domáhať sa plnenia zo zmluvy. Postupom podľa § 45 ZRK exekučný súd teda nahradil konanie o žalobách o zrušenie rozhodcovských súdov exekučným konaním, čo je v rozpore s obsahom a účelom zákona o rozhodcovskom konaní a navyše pozbavuje účastníka konania jeho základných práv, a to práva na prejednanie veci v civilnom dvojinštančnom konaní. Inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je podľa oprávneného v konkrétnom prípade neúplné zistenie skutkového stavu veci súdom prvého stupňa, ktorý uviedol, že zmluvnými stranami nebola dojednaná žiadna rozhodcovská zmluva, rozhodcovská doložka. Uviedol, že s povinným uzatvoril rozhodcovskú zmluvu, prípade rozhodcovská doložka je súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné. Konajúci súd však tieto skutočnosti dostatočne nezisťoval a tak zaťažil konanie vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu. Ďalej oprávnený namietal správnosť záveru súdu prvého stupňa, ktorý pri rozhodovaní o (ne) vylúčení súdneho exekútora vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 322/2010 zo dňa 13.4.2011 a uviedol, že konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb upravuje § 49 až § 56 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov. Oprávnený vyslovil názor, že nález Ústavného súdu SR predstavuje individuálne rozhodnutie, ktoré sa dotýka konkrétneho (individuálneho) konania a zaväzuje teda len účastníkov tohto konania. Takéto rozhodnutie Ústavného súdu SR nemá všeobecnú platnosť a všeobecné súdy SR ním nie sú viazané. Podľa názoru oprávneného skutočnosť, že súdny exekútor bol niekedy v minulosti zamestnancom oprávneného (účastníka konania), nezakladá sama osebe jeho pomer k účastníkom exekučného konania, ktorý by mal za následok pochybnosť o jeho nezaujatosti a viedol by tak k vylúčeniu súdneho exekútora. Navyše v tomto prípade sa jednalo iba o radového zamestnanca (t.j. nebol vedúcim zamestnancom, štatutárnym orgánom ani členom prípadného iného orgánu spoločnosti) a jeho pracovné zaradenie neumožňovalo akokoľvek ovplyvňovať podnikateľskú činnosť spoločnosti Pohotovosť, s.r.o.. V tejto súvislosti poukázal aj na ďalšiu existujúcu judikatúru - rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22Cdo 227/99 zo dňa 23. 9. 1999, rozhodnutie

Najvyššieho správneho súdu ČR č. 1882 publikované v č. 8/2009 Zb. NSS, kde riešia otázku zaujatosti sudcu/zamestnanca správneho orgánu v prípade, ak bol v minulosti zamestnancom účastníka konania. Tieto rozhodnutia sú podľa názoru oprávneného aplikovateľné aj na súdneho exekútora. Zároveň v lehote na podanie odvolania odstránil vadu konania, pre ktorú bola žiadosť o udelenie poverenia exekútorovi zamietnutá a oznámil súdu meno nového exekútora JUDr. Ivana Nestora so sídlom v Bratislave, Haburská 49/A.

Súdny exekútor a povinný sa k odvolaniu oprávneného nevyjadrili, odvolanie bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 20.11.2014 a povinnému 30.12.2014.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a bolo odvolaciemu súdu predložené na rozhodnutie o odvolaní so stanoviskom sudcu súdu prvého stupňa, že odvolaniu nemieni vyhovieť v celom rozsahu podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd prejednal odvolanie oprávneného v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 a 3 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pretože nejde o také odvolanie podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie (odvolanie smeruje proti uzneseniu) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na doplnenie jeho odôvodnenia a k odvolaniu oprávneného odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Súd prvého stupňa správne nevyhovел žiadosti súdneho exekútora a neudelil mu poverenie na vykonanie exekúcie. Exekučný súd je totiž povinný pri nútenom výkone rozhodnutia postupovať v medziach a v súlade so zákonom, a preto je povinný už pri žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmať, či exekučný titul, na základe ktorého sa má exekúcia vykonávať, bol vydaný orgánom na to oprávneným. Ak exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý nemal legitimitu na vydanie rozhodcovského rozsudku, na základe takéhoto exekučného titulu nemožno viesť exekúciu proti povinnému, pretože exekučnému titulu chýba dôležitá vlastnosť, a to jeho materiálna vykonateľnosť.

Vychádzajúc z právnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku je zrejmé, že exekučný súd je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu vedenia exekúcie, na návrh účastníka konania, alebo aj bez takéhoto návrhu a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj primerane procesne zareagovať.

Predovšetkým je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého je exekúcia vykonávaná, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanoveniu § 41 Exekučného poriadku. Skutočnosť, že exekučný súd je oprávnený skúmať, či sú splnené predpoklady exekúcie v každom štádiu exekučného konania, vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR z 9.12. 2010 sp. zn. II. ÚS 545/2010-15.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa ustanovenia § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 2 písm. a) citovaného zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

Predmetná zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 - § 54 Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, preto ju súd prvého stupňa správne posudzoval ako spotrebiteľskú zmluvu.

Nemožno súhlasiť s odvolacou námietkou oprávneného, že rozhodcovskú doložku si účastníci konania dojednali platne v samostatnej rozhodcovskej zmluve.

Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Ako vyplýva z predmetnej rozhodcovskej zmluvy uzavretej dňa 23.8.2010, zmluvné strany sa dohodli v článku II. bod 1, že všetky spory, ktoré vzniknú z predmetnej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej dňa 23.8.2010 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Touto úpravou je fakticky odopretá možnosť spotrebiteľovi brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím reálne dochádza k porušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplývala zo štandardnej rozhodcovskej zmluvy, je súčasťou úverových zmluvných podmienok oprávneného, a teda vyplýva zo vzťahu fakticky nerovnovážneho. Spotrebiteľ nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami a mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu.

Námietka oprávneného, že rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve bola v tomto prípade individuálne dojednaná a nepredstavuje neprijateľnú podmienku v zmluve a je preto platná, je nedôvodná.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Rozhodcovská doložka (rozhodcovská zmluva) je zmluvnou podmienkou, u ktorej je význam posudzovania kritérií, či sa jedná o neprijateľnú podmienku zvýraznený tým, že na jej základe sa deleguje právomoc prejednať spor rozhodcom. Spotrebiteľ sa tým vzdáva ústavného práva na prejednanie veci pred súdom. Preto je dôležité, aby nad všetky pochybnosti bolo preukázané, že spotrebiteľ skutočne mal vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, že takéto osobitné vyjednanie má preňho nejaký význam, a že z hľadiska ochrany spotrebiteľ si túto zmluvnú podmienku osobitne vyjednal.

Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka v rozhodcovskej zmluve v prejednávacom prípade koncipovaná a spotrebiteľom predložená spolu s ostatnými všeobecnými podmienkami, nesvedčí o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky v rozhodcovskej zmluve, ale skôr o zámernom predkladaní zmluvných podmienok, ktorým oprávnený sledoval vylúčenie tohto dojednania spod režimu súdnej kontroly. Oprávnený nepreukázal, že by si povinný osobitne vymienil jej dojednanie, naopak ide o formulárovú zmluvu, ktorú povinný nemohol nijako ovplyvniť a mohol len rozhodcovskú zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, pričom je pravdepodobné, že nepodpísaním rozhodcovskej zmluvy by nedošlo ani k podpisu zmluvy o revolvingovom úvere, keďže obidve zmluvy boli uzavreté v jeden deň. Z týchto dôvodov je záver súdu o neplatnosti rozhodcovskej doložky v rozhodcovskej zmluve vecne správny.

Dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci bolo vyslovenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá neoprávňovala rozhodcovský súd vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydať. Uvedená skutočnosť predstavuje vadu exekučného titulu, ktorú nemožno odstrániť a pre ktorú sa rozhodcovský rozsudok stáva nespôsobilým exekučným titulom. Takýto rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom na vykonanie exekúcie, preto súd prvého stupňa postupoval správne, ak zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Oprávnený v podanom odvolaní oznámil meno nového súdneho exekútora JUDr. Ivana Nestora so sídlom v Bratislave, Haburská 49/A. Vzhľadom na to, že odvolací súd potvrdil uznesenie, ktorým súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre nespôsobilý exekučný titul, oznámenie nového súdneho exekútora je pre toto konanie už bez významu, preto sa odvolací súd odvolacou námietkou oprávneného smerujúcou k nedôvodnosti vylúčenia súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z vykonávania exekúcie nezaoberal. Odvolací súd zdôrazňuje, že v tomto prípade ani nedošlo k vylúčeniu súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Správne a zákonu zodpovedajúcemu postupu najprv mal súd prvého stupňa podľa § 30 Exekučného poriadku rozhodnúť o vylúčení, resp. nevylúčení súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z vykonávania exekúcie, ak mal za to, že sú tu okolnosti, ktoré ho z vykonávania exekúcie vylučujú a následne, po oznámení mena nového súdneho exekútora oprávneným, mal rozhodnúť o udelení či neudelení poverenia na vykonanie exekúcie. Len v odôvodnení napadnutého uznesenia uvedené dôvody, pre ktoré je súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý vylúčený z vykonávania exekúcie, nie je rozhodnutím súdu o vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože oprávnený nebol v tomto konaní úspešný a ostatným účastníkom trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.